

Indiens forslag blev forkastet, idet komiteen med 12 stemmer for og 7 stemmer imod (Østrig undlod at stemme) vedtog et amerikansk modforslag. Dette gik ud på:

- a) Forkastelse af Indiens forslag.
- b) Afvisning af alle forslag om udelukkelse af Republikken Kinas (Formosa-Kinas) repræsentanter eller optagelse af repræsentanter for Folkerepublikken Kina.

Under spørgsmålets behandling i plenarforsamlingen ønskede Nepal sagen sat på dagsordenen.

Nepals forslag støttedes af en række repræsentanter fra de østeuropæiske og de afroasiatiske lande. Også Finland og Island udtalte sig til støtte for at behandle dette problem realistisk. Island mente imidlertid, at Pekingregeringen måtte forbedre sit forhold til De Forenede Nationer, før den kunne forvente, at en majoritet af organi-

sationens medlemmer ville indbyde den til at være medlem. Sidste år, udtalte den islandske repræsentant, havde Island afholdt sig fra at stemme. Situationen havde ændret sig i løbet af det sidste år, men ikke i favør af Pekingregeringens optagelse, og Island ville igen i år afstå fra at stemme.

Nepals ændringsforslag blev nedstemt, og derefter blev „General Committee“s forslag vedtaget med 44 stemmer, medens 29 lande stemte imod, herunder bl. a. Danmark, Finland, Norge, Sverige; 9 afholdt sig fra at stemme, heriblandt Island.

„General Committee“s indstilling til plenarforsamlingen om 14. samlings dagsorden blev vedtaget den 22. september 1959. Den endelige dagsorden, der findes gengivet som bilag I til nærværende beretning, omfattede 74 punkter.

IV. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

I generaldebatten, som strakte sig fra den 18. september til den 7. oktober 1959, deltog delegerede fra næsten alle medlemsstaterne.

De Forenede Staters udenrigsminister *Christian Herter* nævnte de forholdsvist rolige tilstande i Det mellemsø Østen, hvilket område dog påkaldte opmærksomhed for så vidt angik Palæstina-flygtningeproblemet samt spørgsmålet om den fri passage af Suezkanalen. USA ville fortsat støtte princippet om den fri passage af kanalen.

Han omtalte, at fire nye afrikanske stater ville blive selvstændige i de kommende år. I Europa havde det vist sig muligt at løse Cypern-spørgsmålet, og for så vidt angik Latinamerika var der taget vigtige skridt til at styrke organisationen af amerikanske staters fredsmaskineri.

Det sidste år havde dog også understreget den fare, der bestod for påvirkning af den internationale situation ved trussel om eller brug af magt. Som eksempler nævnte Mr. Herter situationen i Laos, Tibet og Indiens

nordlige grænse. I de to sidstnævnte tilfælde havde, udtalte han, det kommunistiske regime i Kina klarere end nogensinde siden dets aggression i Korea afsløret sin uegnethed til optagelse i FN.

Han gav en indgående beskrivelse af udenrigsministermødet i Genève og udtalte, at den sovjetiske udenrigsminister blankt havde afvist Vestens omhyggeligt udarbejdede fredsplan. På udenrigsministerkonferencen opnåedes intet resultat, men forhandlingerne havde vist, at på visse områder måtte enighed vedrørende Berlin-problemet anses for mulig. Dette var grunden til, at den franske, den britiske og den amerikanske udenrigsminister havde erklæret sig indforstået med at fortsætte drøftelserne.

Mr. Herter erkendte, at nogen enighed var opnået under de mellem USA, Storbritannien og Sovjetunionen stedfundne forhandlinger vedrørende ophør af kernevåbenforsøg. Dog stod tre spørgsmål stadig uløst. For det første problemet om sammenlægning af kontrolposterne. For det andet var der uenighed om inspektion af under-